

tjeneste, viser det sig, at her har fundet en stadig Nedgang Sted, saaledes, at der nu ikke udskrives saa stor en Procent af de Bedømte som tidligere. Man kunde maasse drage den Slutning, at den kvantitative Forøgelse har medført en kvalitativ Nedgang, men en saadan Slutning vilde kun være berettiget, naar man førte Bevis derfor, og et saadant Bevis er ikke ført og kan ikke føres. Man maa da søge Grunden til denne Nedgang i andre Aarsager, og det første Sted, hvor der kunde være Anledning til at søge den, er i de Bestemmelser, der ere givne for Sessjonsbehandlingen, og det Regulativ, der er givet for Bedømmelsen af det værnepligtige Mandskab. Efterat Loven af 6te Marts 1869 var givet, blev der den 17de September s. A. givet en Anordning for Sessjonsbehandlingen. Med Hensyn til Regulativet for Bedømmelsen af det værnepligtige Mandskab holdt man sig til Regulativet af 14de September 1867. Anordningen og Regulativet benyttede man saa paa Sessjonen for 1870—71—72, og naar de Herrer vil se Listen efter for disse Aar, vil de finde, at den ikke indeholder Noget, der kunde give Anledning til Befymring. Ivertimod, Procenttallet af Rekruter vøgede, hvad ogsaa var forudsat baade af Forsvarskommissionen og af det høie Folkething, dengang dette behandlede Hærens Lov. Ikke desto mindre fandt Justitsministeriet sig foranlediget til under 4de Mai 1872 at nedsette en Kommission under Forsæde af Hærens Stabslage for at undersøge Anordningen, Regulativet og andre Spørgsmaal vedrørende Udskrivningen. Den væsentligste Frugt af Kommissionens Arbejde var et nyt Regulativ af 12te September 1872 for Bedømmelsen; om ogsaa Frugten tillige var den forandrede tgl. Anordning, der udkom den 16de August 1876, skal jeg ikke med Bestemthed kunne sige; men det er de Forandringer, der ere foregaaede med Hensyn til Regulativ og Anordning indtil 1879, da under 25de August Anordningen af 1872 blev noget modificeret, og der blev tilveiebragt et nyt Regulativ. Man kunde spørge: Er da de Forandringer, der ere foregaaede med Hensyn til den udskrevne Masse, ikke at søge i Regulativet af 1872, men atter maa jeg henvise til Listen, hvoraf det vil ses, at den første Gang, Regulativet blev anvendt, i 1873, fandt der ikke nogen Nedgang af Betydning Sted i det Antal, der blev udskrevet til Rekruter. Det kan altsaa ikke være Regulativets Skyld, og jeg er tilbøjelig til at tro, at selv om man nok saa omhyggeligt gennemgik saavel Regulativet som Anordningen af 1876, vilde man ikke kunne finde Steder, hvor det bestemt paavist kunde siges, der ligger Grunden. Underledes derimod er det med de Forandringer, der

ere foregaaede i 1879, og som jeg senere vil komme til at berøre. Men hvor kan man da søge Grunden? Den ligger efter min Formening i Maaden, hvorpaa Regulativet og Anordningen ere blevene benyttede; man har anvendt et stærket Skjøn, i hvis Følge Rekrutmassen er gaaet ned, og hvorfor? Fordi man i 1871—72—73 fik en overordentlig stor Rekrutmasse. Da nu Hærens Lov af 1867 fastsatte et vist Kontingent til alle Vaabenarter undtagen til Fodfolket, gik hele den forøgede Masse til dette Vaaben. Havde nu Loven hjemlet Ret til at fordele Forøgelsen paa alle Afdelinger, havde Ulempen været mindre, men det forbad Loven ved at bestemme, at Mandskabet fra en Halvbrigadefreds skulde gaa til den Bataillon, der udskreves fra Halvbrigadefreden. Følgen deraf var, at enkelte Batailloner fik et Antal af ca. 900 Rekruter, hvorved de bleve istand til at danne deres Krigsstyrke af 1 Mars Mandskab, medens Loven bestemte, at de skulde bruge to Mars Mandskab dertil, og Følgen var endvidere denne, at istedet for at komme to Gange i Leir, slap dette Mandskab med kun at komme der een Gang, og en stor Del blev slet ikke indkaldt til Reserverbataillonen. Dersom det med det Samme havde viist sig, at Tilgangen var daarlig, kunde jeg forstaa Forandringen. Men det vil vise sig af Bilag 3, at Rekrutionsprocenten ved Afdelingerne var mindre, da man havde den store Tilgang end senere, da man fik den mindre Tilgang. Jeg drager heraf den Slutning, at man har søgt ved et stærket Skjøn at bringe Rekrutmassen ned, hvad jeg ikke kan anse for heldig. Var der Feil, som burde rettes, burde det være slet ad Lovgivningens Bei, saaledes som det skete ved Tilfølgelsen af 25de Juli 1880. Men fordi der ved Sessjonerne blev anvendt et stærket Skjøn, var der jo en Mulighed for, at dette kunde være ensartet; men dette har ikke været Tilfældet, og derfor er der kommet Uregelmæssighed ind i hele Sessjonsbehandlingen, hvilken saa igjen har givet Anledning til, at Befolkningen har Fjælsken af, at der er noget Urigtigt. Denne Uregelmæssighed vil bedst vise sig, naar man ser hen paa Listen Bilag 2. Ved blot at kaste et flygtigt Blik paa disse Tal, vil man forundres over de Forandringer, der kunne foregaa fra Aar til andet. Man kunde maasse i det første Øieblik blive ledet til det Spørgsmaal, om det da gaar med Mennekeliv som med Høsten og med Vinen, at et enkelt Aars Høst eller Vin er særlig god, et andet Aars mindre god. Men det kan man jo ikke antage. Der maa altsaa være en anden Grund til Forandringen, og hvori skal da denne søges? Man kan først finde ud deraf ved at sætte Resultaterne i Forbindelse med de Forandringer, som ere fore-